Els indecisos més preuats

Els indecisos més preuats

PAU CANALETA

Aquest inici de setmana s'han presentat dues de les candidatures que concorreran a les eleccions del 27 de setembre i que de ben segur aconseguiran els millors resultats electorals. La que encapçala Raül Romeva i que integra Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), Esquerra, MES i Demòcrates de Catalunya, entre altres, a més de comptar amb el suport implícit de les principals entitats sobiranistes, i Catalunya, sí que es pot amb Podem, ICV, EUiA i altres partits i moviments socials. Si bé sabem que el primer lloc l'ocuparà la primera, caldrà veure amb quina distància de la segona.

Les dues candidatures són confluències de diversos partits i compten amb el suport d'entitats i diferents sectors socials, i, per tant, responen a diferents lògiques socials i polítiques. A més tenen molt clar quines són les seves prioritats: per a uns la independència i per als altres, les polítiques socials. Uns voldrien que l'eix imperant a les eleccions fos el nacional i per als altres, l'eix esquerra-dreta.

En ser dues presentacions tan seguides -diumenge i dilluns- s'ha evidenciat molt quines són les seves diferències i què tenen en comú. Les diferències són clares: per a uns primer toca canvi social i «rescat ciutadà» i després l'encaix de Catalunya a Espanya i el dret a decidir; metre que per als altres, primer cal aconseguir la independència per poder destinar més recursos a les polítiques socials i a l'atenció de les persones.

Tots dos entenen que el tema nacional i el tema social són importants, però és evident que la prioritat de cada tema és diferent en funció de cada candidatura.

Com és que tots dos van amb tant de compte a descartar un dels dos eixos? Com és que cap dels dos renuncia al binomi eix nacional/social? Doncs perquè en aquestes eleccions els dos eixos estaran activats i cap dels dos moviments pot renunciar a estar ben posicionat en els dos eixos, perquè deixaria de ser un actor central electoralment parlant. Ni els partidaris de la independència poden prescindir de votants preocupats per les conseqüències socials de la crisi, ni els partidaris de passar comptes amb la «casta» poden prescindir dels votants catalanistes que han basculat cap al sobiranisme.

I s'ha pogut veure en les respectives presentacions, quan Catalunya, sí que es pot ha repetit la seva defensa del dret a decidir i ha apostat per un grup parlamentari propi a Madrid per les eleccions generals. Tot deixant clar que no van contra els independentistes sinó sobretot contra el govern actual. I també quan la candidatura de Junts pel Sí ha anat amb molt de compte a transmetre una imatge que tot i que la prioritat és la independència, aquesta no es pot deslligar de les polítiques socials. I s'ha pogut veure no només en l'elecció d'un cap de llista provinent d'ICV sinó també en els discursos de dilluns del mateix Romeva i d'Oriol Junqueras. La candidatura independentista no vol renunciar de cap manera al vot d'esquerres que dubta.

La llista sobiranista sap que sense el suport de part dels votants suceptibles de votar a la confluència d'esquerres, la cosa serà molt difícil. I a la inversa, la llista de l'esquerra alternativa sap que sense el vot de votants clarament sobiranistes però alhora molt preocupats per les polítiques socials, la seva aposta no serà reeixida. Per això serà tan important la precampanya que ens espera a l'agost. Per veure si el tema nacional s'imposa o, pel contrari, amb l'alta participació que s'espera, s'acaba imposant també l'eix social o de càstig als partits tradicionals.

Per tal que ens entenguem, la clau és saber quants d'aquells més de dos milions de catalans que van votar Sí-Sí el passat 9-N votarien Catalunya, sí que es pot a les properes eleccions catalanes. Si són pocs, la llista del Sí i sobretot la CUP, aconseguiran els seus objectius: hauran mantingut una àmplia majoria electoral que accelerarà el Procés. Si són bastants -com va passar a les darreres eleccions municipals a Barcelona amb Ada Colau com a cap de llista- serà la confluència d'esquerres qui aconseguirà un gran resultat. Però per aconseguir-ho, Catalunya, sí que es pot necessita un candidat que vagi més enllà del seu espai natural i tingui un perfil clarament sobiranista. Que provingui dels moviments transformadors de l'esquerra però amb una clara reputació catalanista. Veurem si aconsegueix aquest perfil, perquè les seves expectatives electorals depenen d'això. Si Junts pel Sí han aconseguit un candidat clarament d'esquerres, ells, per competir, necessiten un candidat impecablement catalanista.

Paral·lelament a aquests dos grans grups tindrem també el grup dels partidaris del No, que tindran menys pes durant la campanya perquè es presentaran dividits però que també tindran un suport electoral important.

I finalment, tindrem dos partits que faran menys soroll però que poden arribar a ser clau depenent com vagin els esdeveniments: la CUP i, en menor mesura, la nova Unió.

L'altra clau serà la participació que hi haurà el 27 de setembre i quins grups d'edat seran els que més es mobilitzin. Tot fa pensar que serà alta i que els més mobilitzats seran la gent gran i els adults. Caldrà veure què fan els més joves, perquè ells també tenen la clau del 27-S. Ningú té clar a qui beneficia el vot jove, però quan aquest es mobilitza, els escenaris es capgiren.

Tot això es desvetllarà en breu, després de l'estiu, quan comenci la campanya. Una campanya que sobretot tindrà un objectiu: els indecisos d'esquerres que dubten entre les dues grans llistes. S'admeten apostes.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/07/23/indecisos-mes-preuats/735646.html?utm_source=rss